

mulige i forhold til EU-direktivets krav mod samtidig at udnytte direktivets muligheder for en fortsat og styrket samfundsmæssig styring af energisektoren. Men regeringen og SF har ikke ønsket at benytte sig af denne realpolitiske mulighed for en energireform, som med en klar grøn profil indeholdt energibesparelser, miljørigtig energiproduktion og styrkelse af udbygningen med vedvarende energi, alt forankret i et fortsat reelt forbrugereje. Man ønskede i stedet at sætte turbo på maksimal markedsføring af energisektoren.

Der er således fra de involverede partiers side tale om en bevidst valgt omstrukturering, hvor man har ønsket at fratægge sig ansvaret for Danmarks internationale forpligtelser på CO₂-området ved at indføre en mild bødestraf for overtrædelse af kvoterne, hvor det folkelige engagement i udbygningen af den vedvarende energi skydes totalt i sæk, og hvor de folkelige kræfter, som hidtil har lagt kræfter og ressourcer i at understøtte udbygningen med vedvarende energi, får en lang næse.

Med reformen gennemføres en afvikling af begrebet »prioriteret strøm«, som betyder, at miljørigtigt produceret strøm har forprioritet til kunderne. Det var netop sikringen af den prioriterede strøm, der i 1996 var hovedargumentet, da de samme partier gennemførte den lovændring, som satte hele liberaliseringsprocessen i gang. Nu tager aftalepartierne skridtet fuldt ud og starter en afvikling af den prioriterede strøm, så danske elkunder fremover i stadig stigende grad vil kunne købe atomkraftstrøm eller anden forurenende strøm fra udlandet i stedet.

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 27, som er optrykt i bilaget til betænkningen, udgør den prioriterede strøm under 1/3 af den samlede solgte strøm til elkunderne, og denne andel søges aktivt nedsat, idet vindmøllestrømmen ikke længere skal være prioriteret strøm, men konkurrere på lige linje med kulkraftstrøm og importeret atomkraftstrøm. Dermed bliver prioriteret strøm fra vedvarende energi det første, der udsættes for markedskonkurrence. Regeringens reelle hensigter skinner da også igennem i besvarelsen af spørgsmål 127, hvor der som argument for at bevare strøm fra affaldsforbrændingsanlæg som prioriteret strøm og ikke her indføre VE-beviser anføres, at »afsætningen af elektricitet produceret ved hjælp af affald ... vil

dermed ikke være sikret, men vil afhænge af konkurrenceforhold og markedsmekanismer.«

Som Enhedslisten anførte under første behandling af lovforslaget, åbner elreformen og denne lovpakke derfor for en betydelig import af atomkraftstrøm fra udlandet, idet en tredjedel af Vesteuropas elforsyning kommer fra kernekraftværker. Atomkraftstrøm, der kan sælges fra tankstationer og af alle andre, der etablerer sådanne importvirksomheder.

Elreformaftalen vil derfor aktivt medvirke til at skubbe nyt liv i de europæiske atomkraftværker. Der kan henvises til besvarelsen af spørgsmål 38-40, som er optrykt i bilag 1 til betænkningen. Det fremgår heraf, at atomkraftværker, som er afskrevet, »forventes at producere elkraft til væsentlig lavere omkostninger end danske kulkraftværker«, samt at der er tendens til, at levetiden for kernekraftværker forlænges, for nogle helt op til 60 år. Selv om dette selvfølgelig koster ekstra investeringer, svarer ministeren, »men alt i alt vil levetidsforlængelsen kunne betale sig for de fleste værker.«

Den europæiske atomkraftindustri får nu med den danske energilovpakke og den liberaliseringsproces, den indgår i, ekstra argumenter for at forlænge levetiderne for de gamle nedslidte atomkraftværker.

Endelig skal det fremhæves, at elreformaftalens målsætning om 20 pct. vedvarende energistrøm i 2003 ikke betyder, at der i Danmark skal produceres vedvarende energistrøm svarende til 20 pct. af det danske elforbrug. Som Enhedslisten adskillige gange har påpeget, vedrører kravet om de 20 pct. alene omfanget af VE-beviser, som forsyningsselskaberne skal eje. Disse VE-beviser er under opbygning i hele EU og kan dermed også købes på f.eks. Sicilien om kort tid, sandsynligvis til en pris, som de danske VE-producenter slet ikke kan konkurrere med, og dermed får de danske VE-producenter ikke tilført de ressourcer, som er nødvendige for, at de kan sælge strømmen i konkurrence med kul- og atomkraftstrøm. Det fremgår således af besvarelsen af spørgsmål 103, som er optrykt i bilag 1 til betænkningen, »at målsætningen om, at 20 pct. af det danske elforbrug ved udgangen af 2003 skal komme fra vedvarende energi, sikres ved dokumentation i form af VE-beviser. Såfremt udenlandske VE-beviser indgår i opfyldelsen, skal de efterleve de danske krav til VE-strøm.« Hvordan regeringen har tænkt sig at